

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 20C/232/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8110225120
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Bujňák
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2014:8110225120.20

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov, samosudca JUDr. Marek Bujňák, v právnej veci Ž. T. B.J., M.. XX.X.XXXX, Q. U. XX, XXX XX B., zastúpeného Mgr. Viliamom Čobirkom, advokátom, Čapajevova 29, 080 01 Prešov, proti žalovanému L. B., M.. X.X.XXXX, C. XX, XXX XX U., zastúpenému JUDr. Marekom Sahuľom, advokátom, Hlavná 111, 080 01 Prešov, o zaplatenie 6.597,- eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a.

II. O trovách konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

III. Žalobca je p o v i n ů nahradiť štátu trovy konania vo výške 146,16 eura na účet súdu v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 11.10.2010 si žalobca uplatnil voči žalovanému právo na zaplatenie sumy 6.597,- eur s príslušenstvom. V odôvodnení svojej žaloby uviedol, že na základe zmluvy o pôžičke zo 17.9.2009 poskytol žalobca žalovanému pôžičku 16.597,- eura, čo podpisom zmluvy žalovaný potvrdil v zmysle čl. 1/2 zmluvy a zaviazal sa ju vrátiť do 18.10.2009. Žalovaný vrátil z poskytnutej sumy časť pôžičky vo výške 10.000,- eura dňa 24.9.2009. Zbytok pôžičky vo výške 6.597,- eura žalovaný nevrátil napriek výzve z 26.10.2009. Nevrátením pôžičky vo výške 6.597,- eura sa dostal žalovaný do omeškania, a preto si žalobca uplatňuje aj úrok z omeškania.

Vo veci bol vydaný platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný odpor, ktorý odôvodnil tým, že aj keď bola podpísaná zmluva o pôžičke, šlo o fiktívnu zmluvu a finančné prostriedky, ktoré mali byť na základe tejto zmluvy poskytnuté, nikdy poskytnuté neboli.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, svedkov a listinnými dôkazmi.

Na pojednávaní konanom dňa 11.10.2011 súd vypočul účastníkov konania. Žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že medzi ním a žalovaným bola uzavretá zmluva o pôžičke, ktorú uzatvorili 17.09.2009 pred notárom a za prítomnosti notára a jeho manželky bolo vyplatených 16.597,- eur, z ktorých časť finančných prostriedkov vo výške 10.000,- eur bola žalobcovi vrátená za prítomnosti jeho manželky. Žalobca ukončil prevádzkovanie svojej činnosti na ulici Jurkovičovej 18 v Prešove z dôvodu skončenia nájmovej zmluvy a prevádzku po ňom preberal žalovaný. Žalobca uviedol, že vlastníkom budovy v ktorej vykonával podnikateľskú činnosť bol p. Lukáč a žalovaný pokračoval v nájme, teda preberal nájom po žalobcovi s tým, že zariadenie, ktoré sa v prevádzke nachádzalo, patrilo majiteľovi nehnuteľnosti a v prevádzke neboli zásoby ani zásoby liehovín, ktoré by žalovanému neprenechával. V prevádzke, ktorú prenechával žalovanému sa nachádzala elektronická pokladňa, ktorú previedol na žalovaného.

Žalovaný na pojednávaní uviedol, že po svojom návrate z Anglicka chcel začať podnikat'. Keďže žalobca mal prevádzku za odstúpenie ktorej požadoval sumu 500.000,- Sk, a keďže jeho vôľa bola uzatvoriť zmluvu o pôžičke, zmluvu o pôžičke uzatvorili. Žalovaný uviedol, že po čase, keď zistil, že prevádzka nie je podľa jeho predstáv, preto sa rozhodol, že žalobcovi nezaplatí zvyšné peniaze, a uhradil len 10.000,- eur s tvrdením, že mu nebola vyplatená žiadna suma zo strany žalobcu a že zmluvou o pôžičke mal byť krytý úver, ktorý si vzala jeho priateľka, z ktorého vyplatil žalobcovi sumu 10.000,- eur a to za odstúpenie prevádzky. Žalovaný ďalej uviedol, že prevzatie čiastky 16.597,- eur potvrdil podpisom, z dôvodu toho, že súhlasil s uzavretím pôžičky aj s dojednanou zmluvnou pokutou v tejto pôžičke, lebo veril, že prevádzka mu bude prinášať zisky, avšak po jeho zistení, že zisky nie sú v ním predstavovanej výške, preto sa rozhodol, že zbytok sumy neuhradí.

Na pojednávaní konanom dňa 26.01.2012 svedkyňa L. B., ktorá je manželkou žalobcu, uviedla, že v roku 2009 požičali žalovanému sumu 16.597,- eur a suma bola odovzdaná u notára JUDr. Čuchtú v jeho kancelárii, pričom pri odovzdávaní bola osobne prítomná, spolu so svojím manželom, aj za prítomnosti notára, ktorý overoval podpisy na tejto zmluve. Čo sa týka odovzdávania peňazí, spresnila, že tieto boli odovzdávané v priestoroch notárskeho úradu JUDr. Čuchtú a pri odovzdávaní a preberaní boli prítomní aj zamestnanci na notárskom úrade zamestnaní, ale pri odovzdávaní a preberaní oni boli otočení chrbtom. Svedkyňa potvrdila, že z pôžičanej sumy vrátil žalovaný sumu 10.000,- eur.

Právny zástupca žalovaného na pojednávaní konanom dňa 01.03.2012 uviedol, že medzi účastníkmi nebola uzatvorená zmluva o pôžičke, ale úkon, ktorým mal byť predaj prevádzky a zámerom bolo vyhnúť sa daňovým povinnostiam, preto medzi účastníkmi nedošlo k uzavretiu zmluve o pôžičke, ale k uzavretiu zmluvy o predaji prevádzky - teda došlo k uzavretiu zmluvy o predaji podniku. Vo vyjadrení dňa 12.3.2012 uviedol, že žalobca zamestnávala v prevádzke 2 zamestnancov a to T. Š. M.. XX.XX.XXXX a C. P. M.. XX.XX.XXXX. Po uzavretí nájomnej a fiktívnej zmluvy o pôžičke prešli títo zamestnanci k žalovanému. Žalobca uzavrel s T. Š. dohodou o skončení pracovného pomeru k 20.09.2009, ktorú však T. Š. podpísala až 29.09.2009. To znamená, že do dátumu podpisu dohody, bola stále zamestnankyňou žalobcu avšak reálne prácu vykonávala pre žalovaného. Inšpektorát práce Prešov vykonal v tejto prevádzke kontrolu v dňoch 28.09.2009 priamo v prevádzke a v dňoch 15.11. a 24.11.2009 na Inšpektoráte práce v Prešove. Pri kontrole 28.09.2009 bola v prevádzke T. Š., ktorá síce tvrdila, že je zamestnaná u žalovaného avšak z dohody o skončení pracovného pomeru vyplýva, že ten skončil až 29.09.2009. Kontrola úradu zistila, že žalovaný dňa 01.10.2009 uzatvoril s T. Š. dohodu o pracovnej činnosti s účinnosťou od 05.10.2009.

Zo zmluvy o bezúčelovom splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a výpisu z účtu vyplýva, že medzi veriteľom Tatra banka, a.s. a dlžníkom B. B. bola uzatvorená zmluva o úvere na základe ktorej bol dlžníkovi poskytnutý bezúčelový úver vo výške 22.000,- eur.

Podľa dohody o skončení pracovného pomeru T. Š. ukončila dňa 20.9.2009 pracovný pomer u žalobcu, pričom k podpisu dohody zamestnankyňou došlo až dňa 29.9.2009. Z protokolu Inšpektorát práce Prešov vyplýva, že T. Š. bola dňa 28.09.2009 v prevádzke, pričom táto potvrdila, že má so žalovaným uzatvorenú dohodu o vykonaní práce.

Na pojednávaní konanom dňa 17.04.2012 svedok T. B., otec žalovaného, uviedol, že jeho syn po návrate zo zahraničia chcel začať podnikat' a keďže svedok poznal žalobcu, lebo bol spolužiakom jeho syna a vedel že má prevádzku, preto on sám poslal syna za ním, aby sa prípadne dohodli. Svedok uviedol, že syn mu povedal, že so žalobcom uzavrel zmluvu a že mu z tejto zmluvy zaplatil 10.000,- eur. Po tom ako mal možnosť nahliadnuť do zmluvy zistil, že uzatvorili zmluvu o pôžičke a on sám bol za žalobcom a vyzval ho, aby mu peniaze vrátil. Svedok uviedol, že on bol ten, ktorý zabránil tomu, aby zostávajúca časť pôžičky dohodnutá v zmluve nebola vrátená, teda sám zabránil tomu, aby bola zaplatená zostávajúca časť pôžičky. Potvrdil, že aj on sa zúčastnil rokovaní týkajúcich sa odstúpenia prevádzky, avšak si myslel, že nemôže dôjsť k tomu, aby jeho syn podpísal zmluvu o pôžičke a žalobca teraz vymáha jej nezaplatenú zostávajúcu časť.

Na pojednávaní bola vypočutá svedkyňa B. B., družka žalovaného a táto uviedla, že jej druh chcel kúpiť krčmu a žalobca ho presviedčal, že ide o krčmu, ktorá veľmi dobre vynáša. Svedkyňa uviedla, že aj napriek svojim obavám vzala hypotéku a keďže jej druhovi neboli poskytnuté úplné informácie, nemal možnosť oboznámiť sa s tým, či obchod je preňho vyhovujúci. Svedkyňa uviedla, že po schválení

z neho bolo vyplatených 10.000,- eur, a potom keď jej druh zistil, že krčma v ktorej začal podnikáť nevynáša, chcel od zmluvy odstúpiť. Svedkyňa uviedla, že jej druh podpísal zmluvu o pôžičke, čím prišiel o možnosť od zmluvy odstúpiť a ona samotná bola prítomná pri jej uzatváraní, pričom pri uzatváraní nebola žalovanému poskytnutá žiadna suma od žalobcu.

Na tomto pojednávaní bol vypočutý svedok T. J. B., ktorý uviedol, že asi pred dvoma rokmi oslovený žalobcom, či by bol ochotný sa stretnúť a zisťovať možnosti mimosúdneho vyriešenia veci so žalovaným. Svedok uviedol, že si našiel telefonický kontakt na žalovaného, ktorý mu mal povedať, že poskytol žalobcovi sumu 10.000,- eur a svedok zisťoval možnosti, za akých okolností by bol ochotný zaplatiť zostávajúcu časť peňazí predstavujúci viac ako 16.000,- eur. Svedok uviedol, že žalovaný najprv ochotný bol, avšak povedal, že v súčasnej dobe nemá z čoho zaplatiť. Svedok mu mal navrhnúť prípadný možný splátkový kalendár a po uplynutí nejakej doby a pokuse sa znova skontaktovať s ním sa viac nestretol.

Na pojednávaní konanom dňa 06.09.2012 bol vypočutý svedok L. R., ktorý uviedol, že pred časom približne pred 3-4 rokmi mal záujem o prevádzkovanie herne a medzi ním a T. B. prebiehali jednanie o tom, či by bola možnosť, aby herňu prevádzkoval, a pri týchto jednaniach bolo dohadované aj prípadné zníženie ceny, avšak nakoniec k dohode nedošlo, preto herňu nikdy nezačal prevádzkovať. Potvrdil, že on aj T. B. hľadali spôsoby rôznych variant ako zaplatiť kúpnu cenu, či už vo forme splátok, alebo vo forme uzavretia pôžičky, avšak nakoniec k dohode medzi ním a T. B. nedošlo.

O žalobe rozhodol súd rozsudkom zo dňa 6.9.2012, č.k. 20C 232/2010 - 112, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 6.597,- eur spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 9% od 19.10.2009 do zaplataenia a nahradiť trovy konania vo výške 395,50 eura. Zároveň priznal štátu náhradu trov konania vo výške 146,16 eura.

Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorý namietal, že súd prvého stupňa porušil zákon tým, že nevykonal všetky navrhované dôkazy, ktoré by prispeli k objektívnemu posúdeniu skutkového stavu a následne aj k rozhodnutiu, ktoré by bol v súlade so zákonom. Súd síce vykonal niektoré dôkazy a to výsluch svedkov, ako aj zabezpečil respektíve prijal listinné dôkazy predložené účastníkmi konania, avšak tieto vôbec nevyhodnotil alebo vyhodnotil nesprávne. Žalobca tvrdí, že požičal žalovanému sumu 16.597,- eur a to dňa 17.09.2009, v ktorý deň bolo aj podpísaná „zmluva o pôžičke“ a vraj aj vyplatená požičaná suma. Pôžička mala byť vrátená dňa 18.10.2009. Súd pri posudzovaní naplnenia fiktívnej zmluvy o pôžičke sa nezaoberal rozdielnosťami v tvrdení svedkyne pani L. B., manželky žalobcu, keď raz tvrdila, že pri odovzdávaní požičaných finančných prostriedkov bol prítomný notár JUDr. Čuchta, no neskôr sa opravila, že tam notár nebol, ale zmluva sa podpisovala pred jeho zamestnankyňami a do tretice pri ďalšom výsluchu tvrdila, že pri vyplácaní pôžičky síce tieto zamestnankyne boli avšak boli otočené chrbtom. Z jej výpovede a s prihliadnutím k pomeru k žalobcovi teda vyplýva, že ide evidentne o účelovú výpoveď nezakladajúcu sa na pravde. Ďalej súd vôbec nevyhodnotil skutočnosť, že v čase údajného požičiavania finančných prostriedkov žalovaný nebol v hmotnej núdzi, aby bol nútený si akékoľvek finančné prostriedky požičiavať, keďže v tom čase už jeho životná družka mala podpísanú úverovú zmluvu vo výške 22.000,- eur, z ktorých nakoniec aj za kúpu prevádzky žalovaný zaplatil podľa neho adekvátnu sumu 10.000,- Eur. Súd túto skutočnosť nebral do úvahy, taktiež odignoroval aj nespochybniteľný dôkaz, ktorý predložil žalovaný, a teda že žalobca so žalovaným už 21.09.2009 bezprostredne po podpísaní „zmluvy o pôžičke“ previedli na žalovaného registračnú pokladňu na Daňovom úrade Prešov 2 a v tom istom čase prešli bývalí zamestnanci žalobcu k žalovanému. Takéto kroky by určite obe strany neurobili pokiaľ by neprevádzali jeden na druhého celú prevádzku pohostinstva. Je nepravdepodobné aby funkčnú prevádzku bez akejkoľvek náhrady odstúpil žalobca žalovanému. Aj svedkovia potvrdili, že zotrvali pracovať v prevádzke, ale došlo len k zmene jej majiteľa. Všetky dôkazy boli priložené do spisu, avšak súd tieto vôbec nevyhodnocoval. Aj z výpovede svedka R. vyplýva, že žalobca skutočne predal svoju prevádzku na ulici T. XX U. a ako formu predaja sám ponúkol tomuto svedkovi aj formu fiktívnej „zmluvy o pôžičke“. Ani túto svedeckú výpoveď súd neposúdil vo vzájomných súvislostiach. Žalobca predložil ako dôkaz výlučne zmluvu o pôžičke pričom ničím bez akýchkoľvek pochybností nepreukázal, že v skutočnosti pôžičku poskytol. Výpoveď svedkyne, ktorú sám navrhol, fyzické odovzdanie požičaných peňazí nepotvrdila. Súd odmietol vykonať navrhovaný dôkaz žalovaným a to výsluch zamestnankyň JUDr. Čuchtu, aby potvrdili skutočnosť, že boli finančné prostriedky vyplácané. Žalovaný preto trvá na vykonaní tohto dôkazu. Naopak žalovaný bez akejkoľvek pochybnosti preukázal, že namiesto žalobcu vstúpil do nájomného vzťahu s vlastníkom budovy, v ktorej toto pohostinstvo fungovalo, a to od 21.09.2009, keď k tomuto dňu bol aj dohodou skončený

nájom medzi vlastníkom a žalobcom. Ďalej nepochybne preukázal, že žalobca ukončil pracovné pomery so svojimi bývalými zamestnancami k 29.09.2009 a žalovaný uzavrel nové pracovné pomery s tými istými zamestnancami bezprostredne po skončení pracovného pomeru so žalobcom. Tieto nesporné skutočnosti jednoznačne preukazujú, že skutočným zámerom žalobcu a žalovaného bolo prevedenie obchodnej prevádzky za dohodnutú cenu. Na ďalšie preukázanie týchto skutočností žalovaný navrhoval aby súd uložil žalobcovi preložiť jeho účtovníctvo, z ktorého by jednoznačne vyplynulo, že v čase keď sa prevádzka prevádzala na žalovaného mal vo svojej evidencii zásoby alkohol, nealkoholické nápoje, cigarety a pod., ako aj vybavenie baru, ktoré po podpise „zmluvy o pôžičke“ boli z evidencii vyradené ako predané. Súd ani tento dôkaz nepripustil, a preto žalovaný trvá na jeho vykonaní. Už teraz z doterajších vykonaných dôkazov vyplýva jednoznačne právny záver, že „zmluva o pôžičke“ len prekrýva iný právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným a to prevod prevádzky pohostinstva na ulici T. XX, U., zo žalobcu na žalovaného za tam dohodnutú cenu. Ak by súd správne posúdil „zmluvu o pôžičke“ ako zmluvu fiktívny mal žalobu zamietnuť alebo mal vykonať ďalšie dôkazy, ktorými by preukázal hodnotu tejto prevádzky. Následne mal súd posúdiť konanie žalobcu, či ním nebol žalovaný uvedený pri kúpe prevádzky do omylu a vyhodnotiť či zaplatená suma 10.000,- eura zodpovedá hodnote prevádzky alebo nie.

Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 14.11.2013, č.k. 5Co/176/2012 - 124 zrušil rozsudok súdu 1 .stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie. V rozhodnutí uviedol, že súd prvého stupňa nevykonal dôkazy, ktoré žalovaný považuje za podstatné na preukázanie niektorých významných skutočností z jeho pohľadu. Nevypočul zamestnankyne notára JUDr. Čuchtu, ktoré by mali potvrdiť alebo vyvrátiť, že finančné prostriedky na základe zmluvy o pôžičke boli alebo neboli odovzdané. Zároveň nevykonal navrhnutý dôkaz, teda neuložil žalobcovi predložiť účtovníctvo, z ktorého podľa názoru žalovaného mal jednoznačne vyplývať, že v čase, keď sa prevádzky prevádzala na žalovaného, mal vo svojej evidencii zásoby prevádzky alkohol, nealkoholické nápoje, cigarety a pod., ako aj vybavenie baru, ktoré po podpise „zmluvy o pôžičke“ boli z evidencie vyradené ako predané. Pričom podľa názoru žalovaného zmluva o pôžičke len prekrýva iný právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným a to prevod prevádzky pohostinstva na ulici Jurkovičovej 18, Prešov zo žalobcu na žalovaného za tam dohodnutú cenu. Preto úlohou súdu prvého stupňa bolo riadne zistiť skutkový stav v súlade s ustanovením § 120 O.s.p., vykonať všetky dôkazy navrhnuté účastníkmi konania, ktoré môžu slúžiť na preukázanie právne významnej skutočnosti, ktorej sa ten ktorý účastník dovoľáva. Zároveň súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodní tak, aby z neho jednoznačne vyplývali dôvody, ktoré by dokladali správnosť jeho rozhodnutia.

Súd doplnil dokazovanie v zmysle pokynu Krajského súdu. Svedkyňa L. B. na pojednávaní dňa 25.4.2014 uviedla, že si nepamätá, či medzi účastníkmi došlo k odovzdaniu finančných prostriedkov a že je zriedkavé, aby sa pred zamestnancami notárskeho úradu vyplácali peniaze.

Na pojednávaní dňa 26.5.2014 svedok JUDr. Vladimír Čuchta uviedol, že nebol prítomný pri podpise zmluvy a že sa stáva zriedka, aby pred notárom došlo k odovzdaniu finančných prostriedkov, pričom ak k tomu dôjde, tak to neevidujú.

Svedkyňa T. Š. na pojednávaní dňa 30.6.2014 uviedla, že u žalobcu pracovala do jesene 2009, kedy jej žalobca oznámil, že došlo k predaju podniku a žalovaný je nový majiteľ a jej nový zamestnávateľ. Následne robila inventúru tovaru. Inventúru robili tým spôsobom, že si viedla zošit a keď sa končila zmena všetko odmerala, zapísala a keď prišiel nový čašník tak ten to skontroloval. Ďalej uviedla, že v bare pracovala aj naďalej ako keby nedala výpoveď a potom, čo jej prišla výpoveď, tak jej žalovaný pripravil novú zmluvu. Čo sa týka vybavenia baru, tak nedošlo k žiadnej zmene. Svedkyňa ďalej uviedla, že od žalovaného vedela, že aby žalobca nemusel platiť daň, tak predaj spravili ako zmluvu o pôžičke.

Svedok L. B., ktorý je bratom žalovaného, na pojednávaní dňa 10.11.2014 uviedol, že sa malo jednať o zmluvu o predaji podniku a táto sa mala uskutočniť formou pôžičky. Zároveň uviedol, že v tom čase požičal bratovi 2.000,- eura a keby potreboval aj väčšiu sumu peňazí, tak by mu požičal.

Zistený skutkový stav súd takto právne posúdil:

Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Podľa 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka ak právnym úkonom má byť zastretý iný právny úkon, platí tento iný úkon, ak to zodpovedá vôli účastníkov a ak sú splnené všetky jeho náležitosti. Neplatnosti takého právneho úkonu sa nemožno dovolávať voči účastníkovi, ktorý ho považoval za nezastretý.

Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Podľa § 125 O.s.p. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

Podľa § 132 O.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Podľa § 153 ods. 1 O.s.p. súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Zmluvou o pôžičke veriteľ prenecháva dlžníkovi na voľné nakladanie veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť mu po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Pojmovými znakmi zmluvy sú: a) prenechanie veci na voľné nakladanie, teda aj na spotrebovanie, b) druhovo určené veci, c) povinnosť vrátiť veci rovnakého druhu, d) určenie času vrátenia.

Žalobca v rámci procesnej povinnosti pravdivo opísať rozhodujúce skutočnosti / povinnosť tvrdenia/, opísal v žalobe skutočnosti, ktoré za takéto podľa vlastného presvedčenia považoval / § 79 ods.1 , § 101 ods.1 O.s.p./ . Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadreniach žalovaného. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Dôkazným bremenom (§ 120 ods. 1 O.s.p.) sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že počas konania neboli preukázané jeho tvrdenia, a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech.

V konaní o vrátení pôžičky leží na žalobcovi dôkazné bremeno o tom, že plnenie žalovanému poskytol, i o tom, že plnenie bolo poskytnuté na základe zmluvy o pôžičke uzavretej so žalovaným. Rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré musí účastník preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma, tzn. právny predpis, ktorý je na sporný vzťah aplikovaný. Vzhľadom k tomu, že k pôžičke dochádza na základe zmluvy, bolo na žalobcovi dôkazné bremeno o tom, že žalovanému finančnú čiastku skutočne poskytol, ale i o tom, že poskytnutá čiastka bola plnením v ich právnom vzťahu založeným zmluvou o pôžičke.

Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že dňa 17.9.2009 bola podpísaná zmluva o pôžičke, na základe ktorej mal žalobca poskytnúť žalovanému sumu 16.597,- eur. Zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou (kontraktom), čo znamená, že na uzavretie takejto zmluvy je treba, aby bol odovzdaný predmet pôžičky (peniaze) veriteľom dlžníkovi a to či už fyzickým predaním peňazí alebo napr. bezhotovostným spôsobom. V prípade, že účastníci takéhoto záväzkového vzťahu uzavreli písomnú zmluvu, je k existencii vzniku (platnosti) takéhoto záväzku treba odovzdanie predmetu pôžičky. Ak účastníci síce uzavreli zmluvu o pôžičke v písomnej forme, ale k odovzdaniu predmetu pôžičky (peňazí) reálne (fakticky) nedošlo, potom takto urobený prejav účastníkov zmluvy o pôžičke nezodpovedá skutočnému stavu, ide len o pro forma uzavretú písomnú zmluvu o pôžičke, ktorá je absolútne neplatná. Odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi je teda predpokladom uzavretia zmluvy o pôžičke a základnou povinnosťou dlžníka je vrátiť vec rovnakého druhu, v rovnakom množstve a kvalite. Podľa názoru súdu žalobca neunesol dôkazné bremeno, pokiaľ ide o jej tvrdenie, že odovzdal predmet pôžičky žalovanému. Výsluchom svedkom a ani listinnými dôkazmi nebolo preukázané, že k odovzdaniu finančných prostriedkov došlo. Žalovaný síce podpísal zmluvu o pôžičke a v tejto zmluve bolo uvedené, že prevzal finančné prostriedky, avšak prevzatie finančných prostriedkov poprel a vykonaným dokazovaním nedošlo k preukázaniu

odovzdania predmetu pôžičky žalovanému. V danom prípade je rozpor vo výpovedí žalobcu a jeho manželky, keď žalobca pri svojom výsluchu uviedol, že pri odovzdaní bol prítomný aj notár JUDr. Čuchta, pričom manželka žalobcu najprv uviedla, že k odovzdaniu peňazí došlo v kancelárii notára, neskôr sa opravila, že v priestoroch notárskeho úradu, pričom notár pri odovzdávaní nebol, ale boli pri tom prítomní zamestnanci na notárskom úrade zamestnaní, čo však preukázané nebolo. Rovnako žalobca nepreukázal, že by vôbec sumou, ktorú mal žalovanému odovzdať, disponoval. Naopak z vykonaného dokazovania vyplynulo, že zmluva o pôžičke bola uzatvorená iba „na oko“. Malo ísť o simulovaný právny úkon, ktorým malo dôjsť k predaju časti podniku medzi účastníkmi konania. Túto skutočnosť potvrdzuje jednak to, že nájomná zmluva, týkajúca sa prevádzky podniku, sa žalobcovi skončila dňa 20.9.2009 a novú nájomnú zmluvu uzavrel žalovaný dňa 21.9.2009, teda hneď v nasledujúci deň a taktiež výpoveď svedkyne T. Š.A., ktorá uviedla, že jej žalobca oznámil, že došlo k predaju podniku a žalovaný je nový majiteľ a jej nový zamestnávateľ. To, že žalobca chcel takýmto spôsobom simulovať právny úkon, potvrdil aj svedok L. R., ktorý vypovedal, že mal záujem o prevádzkovanie herne a jedným zo spôsobov ako zaplatiť kúpnu cenu bola aj forma uzavretia pôžičky. Nakoniec sa súd stotožňuje aj s tvrdením právneho zástupcu žalovaného, že je nelogické, aby si žalovaný bral pôžičku od žalobcu, keď v tom čase mala schválený úver vtedajšia družka žalovaného vo výške 22.000,- eur a zároveň dostatok finančných prostriedkov mal aj jeho brat, ktorý ako sám uviedol mu požičal 2.000,- eur a bol mu schopný požičať väčšiu sumu peňazí. Vzhľadom na neunesenie dôkazného bremena žalobcom, že plnenie žalovanému poskytol, súd žalobu zamietol.

O náhrade trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej v zmysle ustanovenie § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 148 ods. 1 O.s.p., štát má podľa výsledkov konania proti účastníkovi právo na náhradu trov konania, ktoré platil. Keďže v konaní bola vyplatená náhrada hotových výdavkov a ušlého zárobku predstavujúca svedočné, preto súd priznal štátu náhradu trov konania vo výške 146,16 Eur a zaviazal žalobcu na jeho náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne v troch vyhotoveniach na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napadá, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Musí byť podpísané a datované. Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodných skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).